Seuraavien viikkojen aikana sain kokea, ettei ero pitkästä parisuhteesta koskaan ole helppoa. En ollut opiskellut koko viikolla kuin muutamia tunteja päivässä ja mieleni ei ollut niinkään täynnä surua tai vihaa, vaan se oli tyhjä. Tyhjä ilosta ja lämmöstä, joka vielä hetki sitten oli niin vahva ja ikuinen ettei sen menetys ollut käsiteltävää. Muutama johdatteleva lause aloitti keskustelun, joka nopeasti syveni vuosien ajan kerääntyneiden valittujen tunteiden virraksi, jotka olivat nostaneet päätänsä viime joulun jälkeen, kun huomaamatta uudenvuoden juhlissa tunsimme hankalaksi antaa toisillemme pusun uudenvuoden kunnaksi ja hetken päästä huomasimme, edellisestä yhdessä nukutusta yöstä kuluneen kuukausia päivien sijaan. Eroaminen itsessään ei ollut hankalaa. Keskustelu kahden ihmisen välillä, jotka ovat kasvaneet yhdessä aikuisiksi on helppo, vaikka aihe olisi kuinka raastava. Sanat saavat merkityksen, jota niille ei ole normaalisti tarkoitettu, kun kaksi erilleen ajautunutta ison osan elämästään toisensa kanssa viettänyttä 21-vuotiasta käyvät läpi epäkohtia heidän yhteisessä elämässään. Olin varma, että suurin osa kyynelistä oli hänen osaltaan helpotuksen aiheuttamia, mutta minun kyyneleni sillä hetkellä olivat puhdasta empatiaa. En halunnut olla samaa mieltä hänen kanssaan, enkä siis antanut tunteilleni tilaa. Sanoin ajattelematta tarkemmin että, mitä ikinä hän tarvitsikaan, haluan sen tarjota. Kävi ilmi että hän tarvitsi oman tiensä ja muutaman hiljaisen päivän jälkeen tajusin mitä oli tapahtunut. Suru on tunne, joka vahvimmillaan hiljentää kaikki muut. Se lamaannuttaa ja saa ihmisen tuntemaan pahoin kaikilla mahdollisilla tavoilla. Vaikka olinkin tajunnut jo hetki sitten, että kaikki ei ollut hyvin, en ollut koskaan osannut kuvitella, että kaikki voisi olla niin huonosti.